

tage, at den Udbetaling, som har fundet Sted i 1884—85, skal „passere“, naar man fra alle Sider baade tidligere og senere har været enig om, at det var en Udgift, som skulde afholdes. Det kan dog ikke have nogen Interesse at faae slaaet fast, at der en Gang oppe i Finantsministeriet ved Udarbejdelsen af Forslaget til en Finantslov er foregaaet den Forglemmelse, at man ikke har faaet en Post med, som skulde have været taget med. Det 3die Exempel, jeg vil frembringe, er en gammel Bekjendt; den findes i Udvalgets Betænkning under Nr. 17. Det er Merudgiften til Kontrol ved de lærde Skolers Undervisning og Examina. Denne Udgiftspost er en kalkulatorisk Post. Dette fremgaar simpelt hen af, at det udtryffeligt siges paa Finantsloven. Der staar, at hertil „anflass“ 5000 Kr. Det er Noget, som er ganske naturligt, idet der er forskjellige Omstændigheder, som det i Fjor nedsatte Udvalg udværgte, der gjøre, at det ikke i Forveien lader sig beregne med Sikkerhed. Der har i de senere Aar stadig været Overstridelser. Det foregaaende Aar var Overstridelsen 3205 Kr., men i det foreliggende Regnskab er Overstridelsen gaaet ned til henimod Halvdelen, idet den er gaaet ned med 1350 Kr. Ved Behandlingen af Finantsloven for 1885—86 har derhos Regjeringen og Rigsdagen været enige om at forhøje Kontoen med 3000 Kr. Et saadant Beløb vilde, hvis det havde været bevilget paa den foreliggende Finantslov, have været tilstrækkeligt til at dække den Merudgift, som er fremkommen. Hvad tænkelig Grund er der nu til at tage et Forbehold og gjøre en saadan Bemærkning blot for derigennem at slaa fast, at Omstændighederne i flere Aar have viist, at den kalkulatoriske Bevilling ikke slaar til, og at man derfor har maattet forhøje den? Det vilde jo være hele Udbyttet af et saadant „passere“. Nu kunde man maasse herimod indvende: Ja, det kan Alt sammen være godt nok, men her foreligge principielle Spørgsmaal, og skjøndt der ingen Tvivl er om, at de paagældende Udgifter have maattet afholdes, bør der dog knyttes en Bemærkning dertil. Jeg skal da med Hensyn til disse tre Poster gjøre opmærksom paa, at hvad den sidste angaar, findes der i Statsrevisionens Betænkning slet ingen Motivering af Indstillingspunktet. Med Hensyn til Montmester Svendsens personlige Lønningstillæg findes der derimod en Motivering. Hvad angaar Postbefordringsudgifterne, findes der i Virkeligheden ingen Motivering; der findes nok en Forsætning med en Begrundelse, men det er vistnok nærmest en Begrundelse af, at man ikke indstiller „ikke passere“. Men

nauset, at der paa de to Punkter ingen Motivering findes, lod det sig dog tænke, at der laa visse Betragtninger til Grund, som gjorde, at man maatte tage et Forbehold. Den Betragtning, som nærmest maatte frembyde sig med Hensyn til Postbefordringen paa Fernbanen, maatte da være den, at det er godt nok, at Ministeriet med Hensyn til en Udgift, om hvis Afholdelse man er enig, tager et Forbehold i Anmærkningerne til Finantslovsforslaget om at afholde denne Udgift, men at det ikke er tilstrækkeligt, at der, naar Summen ikke er nævnt, maa finde en senere Godkjendelse af Overstridelsen Sted. Denne Betragtning vil dog næppe holde Stik, skjøndt den synes at være nærmest liggende, thi der findes andre Steder i Statsrevisionens Betænkning Udtalelser, der vise, at et saadant Forbehold anses for tilstrækkeligt til at undlade at gjøre Indstilling med Hensyn til Overstridelsen. Jeg skal saaledes henviser til Statsrevisionens Betænkning Side 158, hvor der tales om Udgifter vedrørende Afholdelse af Sæssionerne. Under § 20 III. C., der angaar Befordringsudgifterne for det til Sæssionerne hørende Personale, har der været en Overstridelse, og om denne siges der, at den har sin Grund i, at der ved anden Kreds er anvendt et vist Beløb „til Befordringsudgifter til Medlemmerne af det i Efteraaret 1884 i Korsør afholdte Samraad for at tilveiebringe en mere ensartet Bedømmelse af de Værnepligtige paa Sæssionerne, hvortil der ikke særlig var bevilget noget Beløb.“ Derom siger saa Statsrevisionen, at den „vil undlade at gjøre særlig Indstilling, da Anvendelsen udtryffeligt er forbeholdt ved Anmærkningerne til Finantslovsforslaget.“ Side 159 under D. er der ogsaa en Udgift, der vedrører Sæssionerne, og hvor der har viist sig en Overstridelse af 130 Kr. 62 Dre. Herom siges: „Men til det omtalte Samraad i Korsør var paa denne Konto afholdt 312 Kroner. Skjøndt man maa beklage, at der ikke i Anmærkningerne til Finantslovsforslaget er taget et lignende Forbehold med Hensyn til en saadan Anvendelse som paa den foregaaende Konto, og skjøndt Beløbet som Følge heraf — jeg noterer udtryffeligt „som Følge heraf“ — „burde været opført paa Tillægsbevillingslovsforslaget, tror man dog at kunne undlade særlig Indstilling“. Utsaa, som Grund til, at man ikke gjør nogen særlig Indstilling, anføres det, at vel er der ikke taget noget Forbehold, men var det blevet taget, saa havde det i alt Fald været givet, at man ikke havde behøvet at optage Beløbet paa Tillægsbevillingsforslaget; derfor gjøres der ingen Indstilling. Dette viser, at den Omstændighed, at man ikke har